

TORONYIRÁNY

XV. 29.

2021. július 18.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 16. vasárnap

- Július 22.** Szent Mária Magdolna
Július 23. Szent Brigitta szerzetesnő, Európa társvédőszentje
Július 24. Árpád-házi Szent Kinga szűz

Jézus az emberiséget szánó, irgalmas Istent testesíti meg. Egyéni, emberi szempontjait és igényeit teljesen háttérbe kell hogy szorítsa az isteni szeretet hatalmas követelményeivel szemben. Ha igénylik őt az emberek, ha utána mennek pihenőhelyére is, sőt megelőzik rejtkehelyén, nem zárkozhat el előlük. Egész élete mindenestül az emberek „érdekében” van, egyetlen pillanatban sem utasíthatja el őket. Jézus a lényegét: küldetését és isteni feladatát sohasem téveszti szem elől, az üdvösség érdekét minden más ügynél nagyobbak és fontosabbnak tartja. Csak ilyen életszemlélettel lehetséges, hogy napjaiban nincsenek „mellékes” percek és események, s életében nincsenek üresen futó napok. Minden perc, minden nap, minden tevékenység a helyén van, beleépül a célba, abba a feladatsorba, amely megdicsőíti az Atyát és üdvözíti az embereket. Jézus élete így egyetlen nagy életáldozat, amelynek liturgiája, megjelenítője minden perce, minden gondolata és tette. Talán a tudatos, tervszerű életformának a következménye, hogy Jézusnak mindenre jut ideje. A másokért való élet titka az, hogy térben is időben megsokszorozódik, csodálatosan átváltozik, szinte beláthatatlanul megnövekszik. A szeretetből vállalt munka lehet pihenés is. S aki idejét másokra „pazarolja”, maga is gazdagabbá válik, mert „a szeretet az egyedüli dolog, amely több lesz, ha pazarolják” (Ricarda Huch). Claudel, a híres francia költő, a „rettenetes lelkipásztor”, aki oly sokat vitakozott és beszélgetett másokkal, vallotta be egyszer, hogy a szeretet egyik legnehezebb gyakorlata: másoknak rendelkezésre állni, mások számára időt szakítani a segítségre, a tanácsadásra, a meghallgatásra. S ez még nehezebb, ha közben valóban fontos, sőt szükséges dolgokról kell lemondanunk (mint Jézusnak a pihenésről). De éppen a mai evangélium mutatja: erre a problémára is van krisztusi megoldás és eligazítás.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- 1. Jer 23,1-6** Jeremiás próféta korholja a vezetőket, akik szétszüllesztik a választott népet, és Isten nevében megígéri a Megváltó érkezését, aki közösséggé forrasztja és az üdvösségre vezet a népet.
- 2. Ef 2,13-18** Jézus Krisztus a választott nép tagjait és a pogányokat egyetlen közösséggé fogta össze, és kiengesztelve őket Istennel az üdvösségre vezet őket.
- 3. Mk 6,30-34** Jézus tanítványaival egy kis pihenésre akar időt szakítani, de szembesülve az elcsigázott tömeggel, szolgálatukra áll, és tanítja őket.

A tanítványok és a tömeg

Jézus küldte el tanítványait, most pedig ő az, aki meghallgatva beszámolójukat külön is kívánna vonulni velük. A tetteit és szavait máskülönben szuverén módon irányító Jézus ezúttal a tömeg iránti szeretetétől vezérelten újra tanítani kezd. A szakasz elején és végén tanításról van szó, mégpedig előbb az apostoloké, majd Jézusé. Az apostolok és Jézus tanítása egyazon hatást váltja ki. A tanítás lényegéhez mintha hozzátartozna, hogy Jézusnak olyan irgalmas szíve van, amellyel mindig kész gondoskodni tanítványai és a tömeg szükségleteiről. A tanítványok immár az ő közösségének kiválasztott tagjai. A tömeg pedig nem más, mint Izrael szétszórt nyája, amely arra vár, hogy pásztorra egybegyűjtse. Az elbeszélő újra visszatér annak elmondásához, mi történt közvetlenül Jézussal (vö. 6,6b-13). Az eseményekről való tudósítást egyetlen Jézus-mondás közlése szakítja meg (31. vers), különben csak a helyváltoztatás jelzésével különíthető el két egység a szakaszon belül (30-31. és 32-34. vers).

Jézus elküldte az apostolokat, azok pedig beszámolnak mindarról, amit végeztek. A siker, a tömeg várakozása továbbra sem hagyta el őket, sőt amikor Jézus küldetésében járnak, most már a tanítványok is részt vesznek mesterük fáradhatatlan munkálkodásában. Jézus tanításában beteljesedik az Ószövetségben megígért pásztor király gondossága, amit előre jelez a következő történet, a kenyérszaporítás leírása. De mindehhez még meg kell valósulnia annak, amit Jézus János evangélista szerint mondott: „A jó pásztor életét adja juhaiért” (Jn 10,11).

Az elbeszélő minden további jelzés nélkül vált át Keresztelő János tanítványaitól az „apostolokról” szóló elbeszéléséhez. A szövegkritikailag kissé bizonytalan 3,14 után ez az egyetlen alkalom, hogy Márk „apostolokról” beszél. Ahogy a fejezet kezdetén, a 6,7-ben tette, Márk más alkalommal szívesebben beszél a „tizenkettőről”. A „tanítani” szó (didaszkó) Márk evangéliumában 15 alkalommal hangzik el Jézussal összefüggésben, a tanítványaival kapcsolatban viszont egyetlenegyszer, ebben a szövegrészben. Az evangélista számára Jézus tanítása az elsődleges, de ebből a tizenkettő is részt kap. Az apostolok beszámolója minden tettükről és minden tanításukról azt jelzi, hogy Jézussal belső közösségben végezték a szolgálatukat.

Jézus nem kommentálja a tanítványok beszámolóját. Meghívja őket, hogy pihenjenek vele egy kicsit. A deute kifejezés az első tanítványok meghívásából már ismert (vö. 1,16-20), s a „magányos hely” (szó szerint: puszta hely) is emlékeztet Jézus megjelenésének helyszínére (1,3-5.12-13). Úgy tűnik, hogy Jézus az ígihirdetésben már tapasztalatot szerzett tanítványokat ugyanolyan módon maga után hívja, új utakra vezet, mint az első alkalommal. Meghívása elismeri azt a fáradságot, amellyel az apostolok dolgoztak. Személyes gondoskodásának jele, hogy figyel rájuk és törődik velük. Már itt „jó pásztorként” viselkedik, aki a szoltárost a nyugalom vizeihez vezette (Zsolt 23,2; lásd még: Mk 6,41-42 és Zsolt 23,5). A tanítványok a pihenés tekintetében is Jézushoz hasonlítanak, aki első kafarnaumi napja után (1,21-34) kora hajnalban imádkozni ment. A 31b vers azt sugallja, hogy a tanítványok Jézushoz visszatérve őt magát is nagy tömeg közepette találták – s ez cseppet sem lepi meg az olvasót. A hajó említése a 32. versben viszont azt jelzi, hogy Jézus ismét – még mindig – a tő partján tartózkodott.

Ahogy a hét első napján reggel Kafarnaumban Jézus nem talált nyugtot, mert utánaeredtek és keresték, úgy a tanítványok sem élvezhették a Mesterrel töltött idő nyugalomát. A tömeg „odasiet”, ahol Jézus tartózkodik, keresi a vele való kapcsolatot. Jézus pedig ismét „meglát” valamit, illetve valakit (vö. 1,10.16.19; 2,14), s ebből a pillantásból újabb cselekedete születik. Tanítani kezdi őket. Az elbeszélő a pásztor fogalomkörével kapcsolatos képeket használ. A pásztor nélküli juhok képe ismerős az Ószövetségből (vö. 1Kir 22,17; Jud 11,19; Jer 23,1-3; Zak 10,2). Izrael történetében ez a kép azt fejezi ki, hogy a választott népnek lelki vezetőre van szüksége. Isten pedig ígéretet tett arra, hogy felkentje által maga legelteti majd népét (Ez 34,23; Jn 10,11-16). A jelen szövegrész valószínűleg a Szám 27,17-hez áll a legközelebb, ahol Mózes az Úrtól kér vezetőt a nép számára maga helyett. Az elbeszélő nem utal kifejezetten ezekre a bibliai előképekre, de bibliai nyelvezetet használ. Jézus az előbb még tanítványaival akart külön is törődni, de úgy tűnik, hogy az utána siető tömeg felé azonnal ugyanolyan szeretettel fordul. „Megesett rajtuk a szíve” (szplankhnidzomai – vö. 1,41; 34; 8,2), pásztorukká lett, ahogy Mózes pásztorként vezette a választott népet. Hogy Jézus tanít, az ennek a pásztori szeretetnek, pásztori irgalomnak a jele. Mózes kenyeret adott enni, vizet adott inni Isten nevében. Jézus először a lelki táplálékkal törődik, de ezt nemsokára kiegészíti a földi táplálékkal is.

Martos Levente

A nevelés öröme (39.)

Az ember nevelésének művészete

45. Az idős ember

... és az idősekből nagyszülők lesznek.

Megbántott és imádottnak anyák és apák, fehér hajjal, többé-kevésbé hajlott háttal, többé-kevésbé élénk szemmel, arra hivatottak, hogy új nevelői szerepet töltsenek be. Ez a feladat azonban jelentését abban nyeri el, ahogyan átéljük: lehet csodálatos, hogy élőnek érzik magát az ember, de lehet egy súlyos, fáradságos lelki teher.

A fiatal szülők számára vigasztaló, hogy tudják, számíthatnak valakire, amikor a kicsik betegek, amikor segítségre, tanácsra, vigasztalásra van szükség. Ezek a mi bölcs nagyszüleink, tele tapasztalattal, tehát áldást jelentenek a számunkra. De amikor a probléma megoldódik, a dolgok működnek, büszkeségünkben magabiztosan jelentjük ki: „Nincs szükségem senkire”, akkor a nagyszülőket elfelejtjük, eltávolítjuk. Pontosságukat kicsinyességnek, óvatosságukat makacsságnak, magabiztosságukat csökönyösségnek tartjuk.

Azoknak a nagyszülőknek, akik egy nagyilelkű pillanatukban úgy döntöttek, hogy idejük egy részében segítenek az ifjú szülőknek, majd egyre inkább erre megy rá az összes idejük, nem szabad elfeledkezniük arról a mondásról, hogy „Minden gyümölcsnek megvan a maga ideje”, hiszen a gyermekek csak egy bizonyos korig jutnak el, nem tovább, emiatt sok nagyszülő érzi tehernek a kötelezettséget. Akkor viszont nem lehet ezeknek a nagyszülőknek a szemére vetni, hogy elkényeztetik a kicsiket. Rákényszerülnek arra, hogy engedjenek a gyermekek szeszélyeinek, mert a testük már gyengébb, és nincs már meg bennük a fiatalkori energia, és nem viselik el hosszabb időn át az anakori élénk jelenlétét.

A szülőknek nem szabad másra bízni a gyermekek nevelését, ami az ő feladatuk, még a nagyszülőkre sem. Ők a maguk idejében már betöltötték a szerepüket; segíthetnek, de a szülők nem erőltethetik, hogy meghatározatlan ideig helyettesítsék őket. Ez eleinte kényelmesnek tűnik, de utána vagy a szülőkkel kevés időt töltő gyermek sivár érzelmeiben, vagy a nagyszülői nevelés elleni titkolt lázadásban nyilvánul meg, ami miatt a felek szembe kerülnek egymással, teli szemrehányással és féltékenységgel.

A nagyszülőknek nem szabad egyedül maradniuk; olyan szerepet kell nekik adni, amitől még fontosnak érzik magukat, de nem szabad kihasználni őket. Kötelességünk, hogy mindenki teret adjon másoknak mögöttes célok és önzés nélkül.

Ez a valódi módja a köszönetnyilvánításnak a szülők és a gyermekek között az élet örök körforgásában.

46. A remény átélése napjainkban

Remélni azt jelenti, hogy vágyakozással és bizalommal várni valakit, akitől biztosan tudjuk vagy kívánjuk, hogy valami jó, öröm és hasonló származik = hinni.

Nyilvánvaló tehát, hogy a remény egy a bizalommal, lényeges a másokkal való kapcsolatban, egy jelenlét elismerésének az alapja, amit a hűség követ. Egy anya, ha méltó akar lenni erre a névre, megteheti-e, hogy a gyermekével való kapcsolatában egy ideig hűséges, aztán vége? A gyermek mindig gyermek marad, az anya pedig mindig is anya lesz. Az elismerés hit a szeretetben, a szeretet megtapasztalása, szeretetnek lenni és annak érezni magunkat, összefoglalva: a saját eredetünkkel kapcsolatban bizonyosság. Ebből a bizonyosságból fakad az öröm. Ha a keresztények mindig szomorúak, az azt jelenti, hogy nem hisznek, csak a tettek külsőségét élik át, és nem sikerül megérteniük a Remény értékét, ami azt mondatta a szentekkel: „Nem félek, mert szeretek”.

Az igazi keresztény soha nem pesszimista, mert tudja, hogy Krisztus a rosszból is kihozza a jót. Ha Isten megteremtett bennünket, akkor nyilván jó okok magyarázzák a Szeretnek e teremtő tettét. Mindenkinek meg kell látnia a maga jó oldalát és mások pozitív tulajdonságait is. Az „én OKÉ vagyok – te OKÉ vagy” kapcsolat mélyebb jelentése az, hogy: tudom, mindannyiunk szívében ott van a jó. E felismerés nélkül pusztán önámítás magunkat vagy másokat OKÉ-nak érezni.

Valaki egyszer úgy határozta meg az embert, mint egy jéghegyet, aminek a jobb része rejtve marad. Ha valaki képes felebarátai legszebb gondolataival összhangba kerülni, az az optimizmus jele. Egy keleti közmondás szerint: „Jobb meggyújtani egy gyertyát, mint átkozni a sötétséget”.

Természetesen rengeteg okunk van pesszimistának lenni: az elkerülhetetlen személyes fájdalomtól a társadalmi problémákig, de újra fel kell virágoztatni azt az optimizmust, ami képes felfedezni és megízlelni az egyszerű értékeket egy kellemes sétában, egy adott vagy kapott mosolyban, egy napos délutánban. Az optimizmus nem keverendő össze a könnyelműséggel és a felületességgel, az optimista ember a dolgok pozitív oldalát akarja látni, mint a híres, képzeltbeli pohár bor esetében, ami a pesszimista szerint félig üres, míg az optimista szerint félig tele van. Személy szerint azt gondolom, hogy ideillő a zongora képe is: Ha nem létezne a hangjegyek különbözősége, nem lenne végtelen változatosság a hangokban és hangnemekben. A fekete értékeli fel a fehéret, és a fehér a feketét.

Míg a pesszimista a szerencsétlenség és a csalódások hatására félve magába zárkózik és kétségbeesik, az optimista lelkesen cselekszik, hogy a vereséget győzelemmé változtassa.

„A világnak szüksége van bátor, bizakodó emberekre” (II. János Pál felkiáltása szicíliai útján: „Kelj fel, Catania!”).

Egy tanács? Amikor boldogtalannak érezzük magunkat, fogjunk papírt és tollat, és jegyezzük fel azokat a jó dolgokat, melyek számosabbak a keresztjeinknél. Idézzünk fel boldog pillanatokat, és változtassuk meg azokat a dolgokat, melyek rajtunk állnak. Ha arra várunk, hogy mindig mások cselekedjenek, arcunk mindig haragos lesz. Ha változtatok a viselkedésem, a másikat is olyan helyzetbe hozom, hogy változhasson.

„Atyám mindig munkálkodik, azért én is munkálkodom” – mondta Jézus, nekünk adva isteni tevékenységének reményeit. A reményt, hogy feladatom, tervem van, ami nem engedi meg, hogy kétségbeesek. Az esik kétségbe, aki már nem hiszi, hogy feladata van.

Giacomo Biffi bíboros azt mondja: „Az ember reménye annak a tudásnak a szigorával kezdődik, ami nem hagyja, hogy elbájojon a tudomány, a technika, hanem fellebbenti a fátylat az ember egzisztenciális nyomorúságáról, változást kínálva”.

A francia költő és esszéíró, C. Pégyu egyik művében a reményt egy kislánként határozza meg, aki kézen fogja két nagy nővérét, a Hitet és a Szeretetet, de a kicsi húzza magával a két nővért. A fiatalok mindig oda mennek, ahol remény van. Miért keresik, követik és csodálják II. János Pált? Mert sejtik, hogy abból a szenvedés által megjelölt testből kiszabadul egy reménnyel teli fiatal, akinek az ereje, akarata, határozottsága és világossága olyan feladatot jelöl, amit rájuk bíz: támogatói és előmozdítói lesznek egy igazságosabb emberiségnek. Mindig az imádság emberei azok, akik segítenek nekünk megérteni a cselekvés és a szemlélődés egységét. Celláik csendjében felfedezték, hogy a hit az értelem megtisztulása, a remény az emlékezet megtisztulása, a szeretet a szív megtisztulása. Hogy megvilágítsuk a szoros kapcsolatot e három teológiai erény között, képzeljük magunk elé egy lépcsőt, amiben a fokok jelentik a hitet (a tanulmányozás és az elmélkedés fáradsága), a korlát a reményt (a támasz, ami biztonságot nyújt, és fűre haladást tesz lehetővé), a lépcsőpihenő a szeretet (a cél, ami felé mindannyiunknak tartanunk kell).

Flora Bresciani Nicassio

Vasárnapi jegyzet

Látogatások-találkozások kegyelme (2.)

Mint Schubert Pisztrángötösében, a Csörgő-szurdokban is patak zenél. Mükénéi óriásfalként vízszintesen áll a szikla. Barlangszerű vágatban nem leselkedik Poszeidón gyermeke: küklopsz, hogy fölfalja az arra járó. A sziklacsúcsra sas ereszkedik: Szent János madara. A Szeretet mindenütt rejtőzik, hogy érte kiáltó szomszágunk lendítő erő legyen.

Isten rejtőzik a művészetben, de ahol csupán „fixa idea”, csak „ürügy a művész csalóka miszticizmusának, még ha annak látszatai épületesek is másoknak” – figyelmeztet a modern francia költő, Pierre Emmanuel. Azzal folytatja, hogy „a találkozásoknak szét kellene robbantania a művészet hivatását, és újra összeilleszteni azt egy teljes közös hivatásban és hivatás által, ahol nem lenne más, mint az Istennek való lét egy módja.”

Gondolhatnék-e másra, amikor ismét látom Sík Sándor mellszobrát (ismerve esztétikáját) Mátraszentimrén? A keresztény költészet itthoni megújításának csupa-szeretet dalnokáé. Evangéliumi művészete a legbensőbb ember tanúságtétele. A természetben lelte meg találkozások, szinte rejtett látogatások egyik biztos pontját. Rónay Lászlónál olvasom: „A természetközelségben sikerült legharmonikusabban megvalósítani lírájának egyik folyvást jelenlévő, de részben a katolikus költészet gátló hatása miatt nehezen kifejtett adottságát, a lírai misztikát. A szemlélődő költő erőt merített a látvány harmonikus kiegyensúlyozottságából, felismerve, hogy az emberek nem ellenségek, hanem testvéreknek születtek, s innen már csak az ihletnek egyetlen lépcsőjén kellett följebb lépnie, hogy érzésvilága belesimuljon a szeme előtt készségesen kitarulkozó végtelenbe.” Sík Sándor misztikája számomra az az „új szemlélődés”, amely a katolikus misztika teológiai mélységéből az ő sajátos meglátása. Esztétikájából világosan kiderül, amint Jelenits István megjegyzi, hogy nem rendszert alkotott, hanem a maga módján értelmezi az esztétikát, mint művészetet és tudományt.

Sík Sándorból hiányzott az említett „fixa idea”, benne Isten a gyermekség lelkével találkozik, őszinte leborulással, alázattal, mely bocsánatot kér a hegyektől, mert velük mert eszmét cserélni, hallgatásukra hallgatásával válaszolt. Érezte: közte és a magasságok közt „bizalmas egy titok”. Lelkiségeben a tárgyak ugyanolyan eleveenséggel éltek, mint a tárgyköltészet képviselőjében, csak a még megszokott formákkal poétikus eszközeivel fejezte ki (nem egyszer filozofikus „elragadtatással”) lírai érzéseit. Dialógusai Istennel sajátos „metafizikus” beszélgetések.

Amikor Rónay György spirituális írását jóval korábban olvastam, megkérdeztem önmagamtól és másoktól: miért nem írták már e szentséggel eltöltődött költő, szerzetes nevét a boldog-jelöltek közé?

Továbbra is ez a kérdésem. Micsoda triász kerülhetne a boldogok sorába a XXI. században a hazai tudomány, művészet köréből: Bálint Sándor, Rajeczky Benjamin, Sík Sándor.

† Tóth Sándor

hírek információk

A Gál Ferenc Egyetem Teológiai Karának teológus és hittanár szakos hallgatói segítőként, csoportvezetőként vettek részt az Ifjúságpasztorációs Iroda XVIII. Egyházmegyei Nyári Táborában. Az egyhetes domaszék-zöldfási táborban az egyházmegye több mint 20 településéről mintegy 60 fiatal fogadtak, köztük 13 éves diákoktól egészen a frissen érettségizettekig. A „Gál Ferences” egyetemisták Serfőző Levente oktatási helynöknek, dékánhelyettesnek, a tábor vezetőjének irányításával nagy sikerrel tartottak egy vetítéssel kísért, személyes és őszinte beszámolót is az Egyetem és a Kar életéről, közösségi élményeiről. A táborozók egyetemi ajándéksomagot is kaptak, de az igazi ajándékot a színes és tartalmas beszámoló jelentették az egyetemi életéről, ahova őket is várják.

Fodor Réka missziós orvos, a NEK hírnökének előadását hallgathatják meg az érdeklődők július 21-én, szerdán 18.30-tól a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. Fodor Réka, közismert nevén Afréka missziós orvos, aki a járvány idején, márciusban Nigériába utazott két hétre, azonban végül csak hat hónap után sikerült hazajönnie. Derűs lélekkel, hatalmas energiával vetette bele magát az adományok gyűjtésébe, az éhezők megsegítésébe. 2016-ban hozta létre az Afréka Nemzetközi Humanitárius Alapítványt, melynek célja, hogy elmaradottabb országokba, térségekbe és katasztrófa sújtotta területekre egészségügyi missziókat szervezzen, és ott egészségügyi ismeretterjesztést végezzen. Nigériában az üldözött keresztények között éli hivatásából fakadó misszióját, melyet szakértelemmel és hittel végez.

A Pasztorális Helynökség CsaládKözPontja szeretettel hívja a 10-12 éves lányokat és szüleiket a CsaládEgyetem nyári szemináriumára „Ciklus-show - Csak arra vigyázok, amit értékesnek tartok!” címmel. A lányok számára tartott félnapos, a női ciklusról szóló játékos workshop július 22-én, csütörtökön reggel 8.30-kor kezdődik a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.). Az esemény előtt a szülőknek tájékoztatót tartanak a szervezők július 21-én, szerdán 17 órától szintén a KatHázban. A csoport létszáma korlátozott, a jelentkezéseket a beérkezés sorrendjében tudják fogadni július 19-ig a csaladegyetem.hu weboldalon.

Az Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia szervezésében július 22-én, csütörtökön este 7 órakor a nyár esti társaskör keretében Kerekes Gellért egyháztörténész tart előadást *Muszlimok és keresztények viszonya az egyháztörténelemben* címmel. A rendezvénynek a plébánia (Újszeged, Torontál tér 4.) nagyterme ad otthont, ahová szeretettel várják az érdeklődőket.

A nándorfehérvári diadal emlékére, 565. évfordulójára harangtörténeti konferenciának ad otthont a Szegedi Dóm Látogatóközpont. A július 23-án rendezendő tanácskozáson többek között Kohári Norbert történész, Poór Péter harangkutató, egyetemi adjunktus, Kiss Norbert egyháztörténész és Horváth Gábor tanszékvezető főiskolai tanár tart előadást. A prezentációkból megismerhetik az érdeklődők a déli harangszó történetét, továbbá megismerkedhetnek a Székelyföld és a Dóm hősök harangjának, valamint a Dóm téri harangjátékos óramű történetével. A konferencia regisztrált résztvevői toronylátogatáson és a Székesegyház orgonáját bemutató előadáson vehetnek részt. Az alkalomra jelentkezni a kerekgyoci@gmail.com elektronikus levélcímen lehet.

Nagylelkű támogatók, lelkes adományozók és számtalan önkéntes segítő áldozatkész munkájának köszönhetően rendezik július 23-24-én Szeged egyetlen középkori hagyományokat idéző kulturális programját, a Nándorfehérvári Emléknapokat. Az alsóvárosi ferences plébánia támogatásával a szervezők szándéka az, hogy nagy számú nemzeti gyásznapjaink mellett világraszóló győzelmeinkről is méltóképpen megemlékezzünk. Kapisztrán Szent János vezetésével 1456 nyarán, a dél felé vonuló keresztiesek megálltak a szegedi ferences rendház mellett is, így a rendezvény helyszínének közvetlen kapcsolata van e történelmi eseménnyel. A látogatók akár karnyújtásnyi távolságból csodálhatják meg az öltözeteket és a fegyvereket, valamint azt is láthatják, milyen volt Mátyás hadseregének, a fekete seregnek az élete. A reneszánsz családi nap során számos gyermekprogram - agyagos-, csuhés kézműves foglalkozások, apródiskola, íjászkutatás, Sárkányösvény interaktív játék - várja a látogatókat.

Hálaadó szentmise keretében ünnepli Kunágota katolikus közössége a Szent Imre templom felépítésének 150. évfordulóját. Az ünnepi alkalomra megújult templomban július 24-én, 10 órakor Kiss-Rigó László püspök celebrálja az ünnepi szentmisét.

A Magyar Autóklub szervezésében július 25-én, jövő vasárnap 10.30-kor járműszentelést tartanak a Belvárosi-híd újszegedi lábánál található Torontál téri parkolóban. Thorday Attila plébános Szent Kristóf közbenjárását kéri, hogy mindig a jó úton járassunk, és egymást tisztelettel segítsük céljaink elérésében, majd megszenteli a hívek a kerékpárjait, motorjait, valamint autóit.

Családi fotók gyűjtését kezdeményezte a Szent Gellért Plébánia közössége. Olyan A/4-es formátumban nyomtatott csoportképeket várnak, ahol a család a nagyszülőkkel, illetve az idős rokonokkal együtt látható. Olyan fotókat is szívesen fogadnak a plébániai hivatalban (Tátra tér 5.), melyeken a már elhunyt családtag szerepel. A képekből július 25-re, A nagyszülők és idősek első világnapjára kiállítás készül. A Ferenc pápa által „Én veletek vagyok mindennap” mottóval hirdetett világnapon a Szent Gellért templomban 10 órakor kezdődő szentmisében az unokák, dédunokák, szülők együtt imádkoznak az idősekért, valamint az elhunyt családtagokért.

Az algyői plébánia közössége hagyományos Szent Anna búcsúját július 25-én, vasárnap a 10 órakor kezdődő szentmisében ünnepli a plébániatemplomban. A homiliát az ünnepségre meghívott vendég, Balogh Ottó gyulai káplán mondja. A szentmisét a templomi lobogókkal körmenetben zárják a közösség tagjai. Az ünnepség miatt a szeged-móravárosi Szent Kereszt templomban a vasárnapi szentmise reggel 8 órakor kezdődik.

Jótekonysági gyűjtést szervez a Szegedi Dóm Látogatóközpont a Bőjte Csaba ferences szerzetes által vezetett Dévai Szent Ferenc Alapítvány és az általuk gondozott gyermekek javára. A felajánlásokat pénzadomány, tartós ételkészlet, tanszer, tisztítószer és tisztálkodási szer formájában várják augusztus elsejéig a Szegedi Dóm Látogatóközpontba (Szeged, Dóm tér 16.). Az adománygyűjtéssel kapcsolatos további információ telefonon a 20/385-5061-es számon vagy a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen kérhető.

Nyári menetrend szerint várja a közösség tagjait a Szent József jezsuita templomigazgatóság. Az irodai ügyintézés júliusban és augusztusban hétfőn, szerdán és pénteken 9 és 10 óra között lehetséges a Dáni János u. 3. szám alatt. Személyes ügyekben, vagy, betegellátás kérése esetén a 06-30/465-7557-es telefonszám hívható.

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) nyilvános, ingyenes rendezvényeire: a nyitó- és zárómisére, valamint a szombati misére és körmenetre július 13-tól már telefonon is lehet jelentkezni. Egyéni és csoportos jelentkezést is fogadnak a szervezők munkanapokon 10 és 17 óra között a +36-1-955-5823-as telefonszámon. A belépőket augusztus 20-a után e-mailben vagy postai úton küldik az egyéni jelentkezőknek, illetve a csoport vezetőjének. A regisztráció előnye, hogy a kapott belépőjegyekkel a résztvevők kedvezményesen utazhatnak Budapestre, a kongresszus eseményeire. A NEK fizetős rendezvényeire továbbra is online módon vagy kitöltött jelentkezési lappal lehet regisztrálni.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.